

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació

Institut Jaume Huguet
Antiga Escola del Treball
Valls

**ITINERARI
POÈTIC I NARRATIU**

(SANT JORDI 2021)

**ITINERARI POÈTIC I
NARRATIU**

SANT JORDI 2021

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i literatura catalana i castellana

Maquetació: Direcció

Impressió: Institut Jaume Huguet

Portada: Sara Figueras Ferrando

© **Institut Jaume Huguet. Antiga Escola del Treball**
Valls, 16 d'abril de 2021

PÒRTIC

En arribar la Diada de Sant Jordi, tots tenim al cap el llibre i la rosa, símbols de la cultura i l'amor. Al nostre Institut aquesta Diada sempre l'hem celebrada com cal. Fins i tot, durant uns anys, la vam fer coincidir amb la Setmana Cultural i, al voltant de la representació de l'obra de teatre que fan els alumnes de l'optativa de 3r d'ESO, a més a més, preparàvem un muntatge artístic efímer al Pati de Sant Roc i un seguit de conferències, actuacions i actes relacionats.

Pel que fa a aquest llibret amb el qual el Centre ens obsequia cada any, m'agradaria fer-vos-en una mica de memòria ja que de vegades no som prou conscients de què és el que tenim a les mans, què representa i, encara més, en desconeixem l'origen.

Igual com en els darrers vint-i-tres anys, per Sant Jordi, els departaments de Llengua Catalana i de Llengua Castellana del nostre Institut han convocat un concurs literari per premiar els millors treballs de narrativa i poesia dels nostres alumnes; s'hi atorguen els premis Narcís Oller i Carles Magriñà en català, i el Miguel de Cervantes i Federico García Lorca en castellà.

En l'edició de l'any 2002, coincidint amb els 25 anys de l'AMiPA, es va fer un pas endavant i es

començaren a publicar els treballs premiats en forma d'aquest llibret, que cada any ha anat encapçalat amb el mateix nom: *Itinerari poètic i narratiu*. Des d'aquella primera edició i fins a la del 2014, vaig col·laborar-hi fent-ne la portada; a partir de llavors, i coincidint amb l'inici de l'optativa de Dibuix Artístic que incorporàvem al nostre Batxillerat, el Departament de Visual i Plàstica va creure oportú de convocar un concurs per al disseny de la portada adreçat a aquests alumnes.

Ha estat un plaer gaudir d'aquest *Itinerari* durant tants anys i, ara que ja quasi acabo la meua vida docent, desitjo que tingui una llarga continuïtat i envio un record molt especial a tots els alumnes i professors que l'han fet possible.

Tampoc no m'oblido de transmetre la meua felicitació als guardonats en aquesta edició i desitjo que en tingueu una profitosa lectura.

Tenint en compte les actuals circumstàncies sanitàries i preveient que no milloraran a curt termini, m'agradaria aprofitar aquest PÒRTIC per acomiadar-me dels companys i alumnes de l'Institut, i per respondre a allò que molts em pregunten classe rere classe: Sí, us trobaré a faltar! I és que el Jaume Huguet, l'Escola d'on durant cinc anys vaig ser

alumne i on he fet de professor durant trenta-tres anys, ha estat casa meua!

Bona Diada de Sant Jordi!

Jesús Moreno

Professor de Visual i Plàstica de l'INS Jaume Huguet

XXIV Premis Literaris
Sant Jordi 2021

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi

Sento tristesa, de Carles Marimon Armengol

Accèssit

Canvi climàtic, de Laia Ferreiro Fossas

Categoria B:

Primer premi

La incertesa, de Jan Marimon Armengol

Accèssit

Era la meua flor, d'Isona Ferré Cebrián

Categoria C:

Primer premi

Fred i sol, d'Ivet Segú Torné

Accèssit

Rebel i combativa, de Núria Fonts Anglès

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi

Mi poema, Mohamed Ramadane

Accèssit

Día de sant Jordi, Oksana Zagayko

Categoria B:

Primer premi

¿Qué es la vida?, Zeus Pintanell Gallego

Accèssit:

Buenos tiempos, Blai Singla Milian

Categoria C:

Primer premi

Oveja negra, Júlia Pié Díaz

PROSA

Premi Narcís Oller

Categoria A:

Primer premi *Un museu diferent*, de Clara Segú Torné
 Accèssit *L'encanteri màgic*, de Mireia Ferrer Garriga

Categoria B:

Primer premi *El monstre*, de Blai Singla Milian
 Accèssit *Imagino en el meu refugi*, de Paula Bautista
 Montalà

Categoria C:

Primer premi *Vells i bells temps de no fa gaire*, d'Ariadna
 Montalà Sanahuja
 Accèssit *Records d'insomni*, de Júlia Pié Díaz

Premi Miguel de Cervantes

Categoria A:

Primer premi *Un perro diferente*, de Isabel Busquets Carmona
 Accèssit *¿Dónde están todos?*, de Paula Martínez Quirós

Categoria B:

Primer premi *Vientos de pólvora*, de Dan Bravo Also
 Accèssit *La luna de esa noche*, de Isona Ferré Cebrián

Categoria C:

Primer premi *Carta del frente*, de David Gil Martínez

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
CARLES MARIMON ARMENGOL
1R ESO A

SENTO TRISTESA

Passa el temps
i l'amor es va perdent
perquè ara no s'estimen com abans ho sentien.

Em cau la llàgrima al pensar que els grans
han anat a la guerra per defensar aquells que estan al seu costat
i ara que són ancians no recorden els seus afanys.

Però els que estan al seu costat
els faran recordar les vegades que els han abraçat.

Sento tristesa quan no s'adonen de tot el que han passat
i de tot el que s'han estimat.

Però em sento feliç al veure tota l'alegria que ens han deixat,
tots els Nadals que, acompanyats, han sopat
i aquells bons moments que junts han estat.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
LAIA FERREIRO FOSSAS
1R ESO A

CANVI CLIMÀTIC

Hi havia flors de colors
i els ocells volaven,
boscoss immensos
que els desforestaven,
els animals sense llar es quedaven
i amb menjar escàs estaven.
Les petroquímiques grans es feien
i el gel dels pols desapareixia.
Feia calor, ja no plovia,
al mar ja no hi havia peixos,
només trossos de plàstic immensos.
En aquell planeta la gent moria.
Amb aquest pas el planeta desert estaria.

PREMI, CATEGORIA B
JAN MARIMON ARMENGOL
4T ESO D

LA INCERTESA

M'angoixa pensar que el futur arribarà!
Jo encara he de planificar
Si estudiar o treballar
Ja que no sé cap on anar.

M'angoixa fins i tot respirar
Quan veig el temps passar.
No és fàcil pensar
Que no tinc res clar.

M'angoixa no poder caminar
Perquè no tinc res per anotar,
Visc en un cercle tancat
I mai en puc escapar.

M'angoixa no poder cridar
Que ja ho tinc tot preparat per començar;
Però d'esperança sempre n'hi ha,
El temps no s'aturarà; al final tot arribarà.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
ISONA FERRÉ CEBRIÁN
3R ESO A

ERA LA MEVA FLOR

M'arravates aquella joia de persona,
com quan et vols fer teva una margarida,
aquella que és tan florida,
i no arribes a pensar això:

“Aquella flor és sola al mig del prat,
i si la cullo i la porto amb les altres?
Però quan arribi haurà empitjorat,
i, si no, morirà de soledat.

Em sap tant de greu aquella flor;
les altres juntes tenen escalfor.
Ella veu els dies grisos i llargs;
les altres els veuen curts i de colors.”

Tot i així la culls amb destresa,
te la fas teva, com a bona mestressa.
I a mi em desespera pensar
que tot allò que cullis serà teu.

PREMI, CATEGORIA C
IVET SEGÚ TORNÉ
1R BAT B

FRED I SOL

T'allunyes de la costa arrossegant sorra de platja.
T'allunyes de la sorra i et desfàs entre l'escuma.
L'escuma es desfà entre les onades
I les onades es difuminen com més fons el mar.

T'apropes a la costa arrossegant pedretes i petxines.
T'apropes a la sorra seca,
allà on les petjades de la gent no hi queden marcades.
L'onada es desfà quan arriba a la sorra humida
i fa mitja volta per allunyar-se'n
i endinsar-se de nou en el mar, en tu.

I jo, estirada a la sorra seca, em protegeixo de tu.
He estat massa temps entre les ones;
allà hi feia molt de vent, tenia fred i m'he refredat.

I jo, estirada a la sorra seca, em curo de tu.
Però les onades s'apropen massa als meus peus,
m'amenacen amb tornar a mullar-me, a congelar-me.

M'aixeco i poso la tovallola uns metres més enrere.
Deixa'm ja, que vull estar tranquil·la.
Deixa'm ja, que tinc la pell calenta pel sol,
i no vull que m'esquitxis amb les teves gotes salades.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
NÚRIA FONTS ANGLÈS
2N BAT C

REBEL I COMBATIVA

Crida,
per les que han plorat i s'hi han deixat la vida,
per les que es troben en un túnel sense sortida.

Arma't,
per les que no van poder fer-ho en el seu moment
i ara no poden defensar el seu argument.

Confia
que el puny alçat i el crit ofegat
derrotaran els que vetllen per la nostra seguretat.

Crema,
com aquella barricada
que converteix Barcelona
en la ciutat incinerada.

Lluita,
per les que ja no hi són.
I per les que s'hi van deixar la pell
del trenta-sis al trenta nou.

Surt al carrer,
per aquelles que no ho poden fer.
Pels que estan tancats
per dir quatre veritats.

Premio Federico García Lorca
de poesía

PREMIO, CATEGORIA A
MOHAMED RAMADANE
1R ESO D

MI POEMA

Estaba pensando un poema,
no me salía ningún tema,
así que he empezado a pensar
y me ha salido esto al azar,
pero no sé cómo acabar
ni tampoco cómo rimar.
Ocho versos acabaré
y esto ya terminaré.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
OKSANA ZAGAYKO
2N ESO A

DÍA DE SANT JORDI

Empieza hoy un nuevo y bonito día.
Con una sonrisa llena de alegría,
un día mágico y esperado llegó
y la tristeza en felicidad se convirtió.

Un santo este día todos celebramos,
rosas a seres queridos regalamos,
canciones divertidas también cantamos
y a sant Jordi felicitar no olvidamos.

A pequeños, leyendas explicaremos
sobre el héroe que todos conocemos.
Sobre el príncipe que salvó a la princesa
y que mató al dragón, a su salvaje presa.

Por la noche, en la calle nos reuniremos.
Solos con la persona que más queremos,
en el campo de noche caminaremos,
la luna llena desde lejos veremos.

PREMIO, CATEGORIA B
ZEUS PINTANELL GALLEGRO
4T ESO A

¿QUÉ ES LA VIDA?

Alguna vez habéis pensado saltar del puente
tener miedo al espejo tras verte enfrente
decirte día tras día que no sirves y te duele
harto ya de todo, de la gente se repele.

Vida triste. Ser feliz, la mentira del tonto.
Vida dura, aquellos que luchan por no morir pronto
qué es la vida me pregunto cada noche
no lo sé yo, me respondo sin reproche

¿Por qué venimos? si al final nos vamos
¿Por qué sentimos? ni que no queramos
pasan los años y no lo vemos
ejemplo de ilusión, son los abuelos

ya mayores, con sus dolores y enfermedades
con tus defectos se repiten: tú lo vales
queda poco, ya lo saben, ya que tienen sus edades
vida eterna, ya que al irte por el universo te despiden

y es cuando entonces nos cuestionamos si irnos o
quedarnos
si de verdad vale la pena este mundo de bastardos
solo hablan y critican y nos dañan con sus dardos
son felices solo aquellos que viven siendo nefastos.

Ellos son felices jodiendo la vida de otros
quizá ellos por dentro aún están más rotos
el que lo pasa mal se acaba queriendo a ratos
y en cambio el otro lo hace provocando llantos.

Venimos para irnos y no quedarnos
nacimos con un objetivo de crecer, y enamorarnos
crear la familia del sueño y ver que crece
pero yo prefería irme ya de aquí, con tan solo trece.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
BLAI SINGLA MILIAN
3R ESO C

BUENOS TIEMPOS

La aurora muy resplandeciente
de una bola de mil fuegos,
en el cielo asaz ardiente
generando grandes sosiegos.

Por el campo pasa el viento,
Sacudiendo nuestros cabellos
y el brillante sol muy contento
en el agua hace destellos.

Buenos tiempos presiento
donde todo eso será bello
y eso que hace sufrimiento
cerrado estará con un sello.

Con aquello no pediré más,
Falta hace disfrutar el ahora
Aunque muy lento lo pasarás
Sentirás como mejora.

Si te enamoraras quizás,
de una cosa prometedora,
más sosegado estarías
y así verías la aurora.

Por una odisea pasaré
para llegar a tu corazón
si hace falta Dulcinea seré
y tú mi Don Quijote en cuestión

Y no temas porque te querré
hasta que rompas mi corazón
cuál cosa no soportaré
si quieres siempre tuyo seré.

PREMIO, CATEGORIA C
JÚLIA PIÉ DÍAZ
2N BAT C

OVEJA NEGRA

Me encuentro en mi camino de luz
buscando un lugar fijo
en el que pueda ser yo mismo,
sin necesidad de tapujos o prejuicios.
El anhelado reencuentro con uno mismo
abriendo paso a lo “bien visto”.

Como si estuviera toda la vida caminando,
el túnel no se acaba, a pesar de que extiendo mi
mano.
Sigue extendiéndose aprisionando
sofocando, aspirando y siempre pidiéndome más.

Y de repente, todo se vuelve oscuro.
Llegué a un lugar nuevo ¿Tengo que cambiar de
rumbo?
Espero que no, me quedaré sin nada puro,
tal vez este sea mi sitio, en el que pueda sentirme
seguro.

Me metí, entre todas las personas que vi,
pero solo decían: “¡oveja negra, vete de aquí!”
Nunca entendí por qué eran así.
Intenté moldearme, para que creyeran en mí,
aunque con ese gesto, mi esencia absorbí.

Creía firmemente que no tenía lugar aquí.

Todo me llevó a una desesperación mayor;

Créeme, no me sentí mejor.

No quise sentirme despreciada ni ser un error.

En lo que en su panorama era un “círculo mejor”

En mi mundo significaba terror y dolor.

Premis Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
CLARA SEGÚ TORNÉ
1R ESO A

UN MUSEU DIFERENT

Hola, em dic Marta, visc a Valls i tinc 13 anys. Avui us explicaré una història que ens va passar a mi i als meus companys de l'escola l'any passat. He de dir que això ho sap molt poca gent... Tot va començar un dia qualsevol a l'escola, quan ens van anunciar que el següent dijous aniríem a un museu de Sant Jordi. Tothom va saltar d'alegria ja que ens saltaríem classe per un dia! Quan va arribar el dia, tota la meua classe va anar de camí a l'estació de tren de Valls ja que aquest museu estava bastant lluny i el més factible era agafar el tren. A dalt no vam parar de fer gresca, cantar, ballar... També he de dir que els professors es van enfadar una mica amb nosaltres... Però, bé, això no importa.

A l'arribar, tots estàvem molt emocionats, hi havia un home que ens estava esperant a la porta, el guia que ens faria la visita guiada pel museu. A l'entrar, el guia ens va parlar una mica sobre el museu i, tot seguit, ens va dir que primer teníem quinze minuts per visitar nosaltres sols una mica el museu i que, després, ell ens explicaria diferents coses de les estàtues i els quadres que hi havia. Això a nosaltres ens va semblar molt emocionant. Llavors jo i l'Anna, una de les meves millors amigues, vam anar a una

sala on hi havia un rètol que posava “Sant Jordi en estatura real”. Vam entrar i, de sobte, es van tancar les portes. Jo i l’Anna vam sentir bastanta por, ens vam agafar i vam intentar obrir-les, però no es podia.

De sobte, darrere nostre vam sentir un soroll, ens vam girar ràpidament, però no vam veure res. Al cap d’una estona se’n va sentir un altre i ens vam tornar a girar, però, com era d’esperar, tot estava igual. Tot seguit la meva amiga Anna va dir:

— Que hi ha algú aquí?

Després d’aquelles paraules, a l’estàtua de Sant Jordi se li van començar a moure les mans! Jo i l’Anna ens vam quedar en xoc. Vam intentar obrir les portes mentre Sant Jordi a poc a poc anava movent-se tot. Fins que ens va dir:

— Tranquil·les, jo no us faré mal.

Jo i l’Anna ens vam quedar bocabadades. Sant Jordi tot seguit va sortir de la capsa de vidre on era. Nosaltres ja estàvem més tranquil·les, però seguíem pensant que allò no podia ser veritat. Sant Jordi va obrir les portes i ens va explicar que havíem d’anar amb compte perquè si ell es transformava en persona tota la resta del museu també; és a dir, totes les estàtues dels dracs, les princeses... Llavors vam decidir que aniríem tota l’estona amb Sant Jordi, al sortir de la sala havíem d’anar amb compte de no trobar-nos ningú de la nostra escola ja que els quinze

minuts de visita lliure ja havien passat i, si ens trobaven, ens farien anar amb ells.

Vam estar amb Sant Jordi fent voltes pel museu fins que vam trobar una estàtua d'un drac, tots tres ens vam mirar. Abans que no passés res, Sant Jordi va anar a buscar algunes armes a la sala del costat i ens les va donar. Pels voltants anaven apareixent diferents estàtues que també havien pres vida. Jo i l'Anna teníem dues llances i estàvem preparades per a qualsevol cosa. De sobte les mans del drac es van començar a moure, vam agafar bé les llances i Sant Jordi amb la seva espasa estava preparat per a qualsevol cosa. Les altres estàtues que havien pres vida eren gent del poble i estaven darrere nostre. El drac lentament anava movent-se, anava prenent vida i l'Anna i jo ens anàvem posant més nervioses. Finalment, quan el drac havia pres vida completament va fer un crit gegant. Llavors l'Anna, Sant Jordi i jo vam anar cap a ell; no va costar gaire matar-lo amb l'ajuda de Sant Jordi. Però, aquest cop, de la sang del drac no en va sortir una rosa sola; en va sortir un roser gegant que envoltava tot el museu.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
MIREIA FERRER GARRIGA
1R ESO C

L'ENCANTERI MÀGIC

Fa tres anys, un dia qualsevol, el Marc i la Maria sortien de l'escola; havien quedat per acabar el projecte que els faltava de Castellà. Quan el van acabar es van posar a veure YouTube, feia ja una hora quan en un anunci que hi sortia l'alcalde del poble explicant el nou encanteri màgic que si el deien els portava en un lloc misteriós i secret. Feia tres dies que l'havien descobert i assegurat. Just acabar l'anunci, es van posar molt nerviosos: per una banda volien anar-hi i per l'altra, no. Segur que és una broma, es deien. Així que va passar el dia cadascun va anar a casa seva a dormir.

L'endemà tot aquest rumor rondava per tot el barri i tots estaven molt histèrics menys el Marc i la Maria, que estaven molt tranquils i disposats a investigar sobretot el que estava passant. Els seus pares ja començaven a estar preocupats pels dos amics perquè mai eren a casa i no es comunicaven amb quasi ningú. Aquell dia es van dedicar a investigar a l'estació del tren, on era el lloc més probable d'aconseguir pistes. Passades dues hores no havien aconseguit cap pista, però això no els va fer rendir. Ja s'anava fent fosc i van decidir tornar a casa on estarien més segurs. Cada cop es veia menys gent pel

carrer, ja no es veien ni els típics nens que cada dia es queden fins a les 11 de la nit, però van decidir que ja n'hi havia prou per aquell dia. L'endemà es van preparar com uns experts, amb roba de camuflatge, prismàtics i motxilles amb tot el necessari per passar un dia. Sort que van agafar els prismàtics perquè van veure un parell de persones fent l'encanteri i desapareixent per art de màgia. El més curiós és que van deixar una nota amb la lletra de l'encanteri i una pista del lloc on s'havia de fer el pròxim cop, si no, no es teletransportarien al lloc secret. Ningú sap què s'hi troba, diuen que qui hi entra no en surt. La Maria volia anar-hi, però al Marc no li agradava gaire aquesta idea, però el va convèncer. Com que ja es feia fosc van tornar cap a casa i es van acomiadar. L'endemà van anar a la platja, ja que era estiu i van aprofitar per banyar-se una hora. Entre onades van trobar la típica botella on hi havia un missatge d'ajuda, però no hi demanava ajuda ben bé: era del creador de l'encanteri, cosa que els va espantar molt, i més el que hi havia escrit. “Sé que esteu esbrinant aquest misteri que està donant voltes arreu del país, però no deixaré que averigüeu com resoldre l'encanteri i eliminar-lo per sempre. No torneu a investigar més o hi haurà conseqüències greus. I la pròxima carta no serà tan amistosa.”

El Marc i la Maria no s'acabaven de creure el que els acabava de passar. Tornant al mar estaven segurs que era una broma, fins que de sobte una onada els va aixecar i els va deixar inconscients durant uns 30 minuts a la sorra. Quan es van despertar es van dir entre si: Sé com resoldre l'encanteri! Es van mirar

amb cara sorpresa d'haver-ho dit alhora i es van alegrar molt. Tots dos havien somiat on era tota la gent, on els havia dut l'encanteri. Es trobaven en un edifici subterrani, sota del castell del bruixot. Per eliminar l'encanteri s'havia de destruir una esfera de vidre màgica que es trobava al capdamunt del castell. També sabien com alliberar els presoners des de dintre així que van decidir anar al lloc indicat i recitar-lo. Van preparar una bossa plena de coses que necessitaven per escapar, i van anar a la plaça del Blat a recitar-lo. De sobte es van trobar en una habitació fosca amb les altres persones, els van dir que sabien la manera de sortir i que estiguessin callats i calmats, i així ho van fer. Gràcies al fet que van portar un encenedor es van dirigir al lloc indicat, darrere d'una màquina de cosir i van estirar una palanca per anar a parar en una habitació d'invitats del castell. El que no sabien és que hi anirien tots, però seria més fàcil de destruir-lo. Després de tantes hores buscant l'esfera màgica, la van trobar rodejada de punxes. Entre tots van decidir agafar el Marc en braços i apropar-lo a l'esfera per poder-la agafar. En agafar-la van destruir-la la Maria i el Marc tirant-la a terra. Es va trencar en trossos i en va sortir una llum brillant amb una veu que deia: “Heu resolt l'encanteri, és un honor poder conèixer't, moltes gràcies per alliberar-me.”

I de sobte va sortir un nen de la mateixa edat que el Marc i la Maria; es deia Joan i es veia molt feliç de poder veure tanta gent alhora.

Al cap d'uns quants dies el Marc, la Maria i el Joan anaven cada dia a l'estació del tren per anar cap a

l'escola, s'ho passaven superbé i és així com es va formar una bona amistat.

PREMI, CATEGORIA B
BLAI SINGLA MILIAN
3R ESO C

EL MONSTRE

És un diumenge a la tarda. Miro per les finestres del tren de vapor que connecta Tarragona amb Barcelona. El sol s'amaga ja a l'interior de terra ferma deixant així un cel rosat. Sembla una postal. Recordo la temporada que vaig passar anys enrere. No va ser pas fàcil. Jo en aquell temps tenia setze anys.

El meu pare havia decidit enviar-me a passar tot l'estiu amb uns tiets que vivien en una masia dalt d'una serra anomenada Miramar. Vaig anar-hi passant Sant Joan. En arribar al xalet, el primer que vaig fer va ser estirar-me al llit que m'havien deixat després de l'esgotador viatge. L'aire de la muntanya era molt pur comparat amb l'aire de Barcelona, contaminat per les xemeneies de les fàbriques que inundaven la metròpolis.

Tot seguit, vaig desfer les meves maletes. No hi duia massa coses, només el necessari, les meves aquarel·les per poder dibuixar l'entorn al natural i unes novel·les que havia agafat prestades de la biblioteca per passar l'estona. A mi m'agradava molt dibuixar. Era una manera que tenia per entendre millor el món. Encara em faltava molt per poder-ho fer.

M'agradava captar la naturalitat de les diferents escenes. Normalment quan estava a Barcelona anava a la plaça Catalunya a dibuixar les diferents escenes que ocorrien durant la tarda: un nen petit alimentant coloms, dos enamorats festejant, la gent burgesa passejant amb gràcia, entre moltes altres. En canvi dibuixar a la muntanya seria una cosa molt diferent per a mi aleshores. A vegades havia anat al Parc de la Ciutadella a dibuixar flors i animalets, però mai a un bosc.

D'ençà que era molt petit que no anava a altres llocs de Catalunya. M'havia quedat estancat durant anys a Barcelona. El meu pare sempre estava molt enfeinat i la meva mare havia mort tres anys després de tenir-me, segons deien, d'una pulmonia severa. El pare va preferir durant molts anys que jo em quedés a Barcelona amb ell. Aquell estiu va decidir que seria millor per descansar dels estudis, que anés a passar tota una temporada fora.

Ja feia dos dies que estiejava quan els meus tiets van decidir baixar-me a la ciutat més propera, Valls. Vam anar-hi en carro, però vam tardar una eternitat. En arribar-hi, vam anar al mercat de la plaça de l'Oli. Una vegada vam acabar d'agafar tot el que necessitàvem, els meus tiets em van portar a veure tot Valls. L'alt campanar era imponent. El que més em va agradar va ser com era de diferent l'ambient que hi havia als carrers comparat amb el de Barcelona. Hi havia molta gent traginant coses i fent petar la xerrada, però la gent semblava més simpàtica i amable que a Barcelona.

Unes quantes hores abans que es pongués el sol, vam decidir tornar a Miramar. Durant un bon tros del viatge de tornada vaig estar dibuixant a llapis l'horitzó que es dissipava a baix al mar, ben lluent amb el sol de mitja tarda. Com que no feia gaire que havíem dinat, em va agafar una son mandrosa. Els ulls se'm van anar tancant a poc a poc i em vaig deixar caure sobre l'espatlla de la meva tieta que jeia al meu costat.

Durant una hora sencera vaig dormir molt profundament. Vaig tenir un malson molt particular. Abans de dormir m'anava fent la sensació que cada vegada el dibuix es feia més i més gran. Al cap d'una bona estona d'aquesta sensació, vaig sentir com si tot el que hi havia al meu voltant estigués dibuixat a llapis. Jo també ho estava. Ho veia tot en moviment. Podia controlar el que passava. Així que vaig decidir baixar del carro i sortir corrent cap als camps, total, era un somni. Ja feia uns quants minuts que corria lliurement quan de sobte, uns quilòmetres enllà, vaig observar com s'aixecava una mena de fum negre molt espès que cada vegada es feia més i més gran. Vaig apropar-m'hi a veure què era aquella misteriosa escena. El fum es va començar a dirigir cap a mi molt ràpidament. En córrer, vaig poder distingir la seva monstruosa cara, uns ulls vermell carmesí, que era la primera cosa a color que veia en el somni, unes banyes de la mida d'uns grans arbres i uns ullals esmolats. El monstre es dirigia cap a mi amb fúria, com si em volgués fer mal. Jo estava aterrit. D'alçada, feia com tres persones altes. No us sabia dir si s'assemblava a cap animal que hagués vist abans. Quan estava a punt d'arribar a mi, el cor m'anava a

mil, tenia ganes de plorar, era com si totes les meves pors es dirigissin cap a mi a atacar-me. Quan estigué deu metres davant meu, vaig despertar-me gràcies a la meva tieta que m'avisava que ja arribàvem a casa.

Durant els dies següents quasi no vaig poder dormir. Sentia com una força m'aixafava el pit constantment recordant-me la sensació d'aquell malson. Els meus dibuixos a aquarel·la em sortien amb un aspecte depriment i spectral. La meva tieta va notar la meva gran inquietud, que era molt evident. Em va preguntar si em passava alguna cosa i jo li vaig explicar el malson. Em va dir que no era res més que una ximpleria i que no calia preocupar-se. Em va molestar molt que em digués això.

Com que estava una mica molest, vaig decidir sortir a passejar pel bosc dels voltants a airejar-me. Era migdia i feia una calor abrasadora. El sol cremava, però a l'ombra dels arbres passava un aire agradable, que refrescava molt. Mentre passejava, escoltava els cants dels ocells que regnaven a les capçades dels pins. També observava les papallones de colors ben vius i cridaners aparellant-se les unes amb les altres. En ser als boscos, sentia una perfecció brutal. Una simbiosi constant entre tots els éssers diürns, lluitant per viure. Era tot el contrari que havia estat sentint els últims dies. Vaig arribar a un prat d'herba i vaig aprofitar per estirar-me sota una alzina que em tapava el sol.

Com era d'esperar, al cap de tants dies sense descansar bé, em vaig adormir. En aquest somni tot

estava pintat amb aquarel·la. Era molt més lúcid. Sentia els sorolls que hi havia al meu voltant, les olors, la frescor de les ombres. No semblava que hagués de ser cap mena de malson.

Pujava fins al pic de la serra i d'allà sortia volant com si fos un esparver. Sobrevolava tot el camp de Tarragona, que en aquarel·la es veia igual o més bonic que de normal, i notava com el vent m'acariciava la cara. Era una sensació similar a la que recordo de l'únic moment que aconseguixo fer memòria amb la meva mare. Després d'estar gaudint durant un moment, es va convertir en un malson del qual no podia escapar. Se'm van formar uns grans núvols negres a sota i el vent que m'acariciava la cara es va convertir en un d'huracanat. I allà estava el terrible monstre. Va començar a sortir d'aquell núvol venint cap a mi. Quan va ser ben a prop, va obrir la boca amb els seus grans ullals i se'm va menjar d'una sola queixalada. Em vaig despertar d'un bot i vaig tornar corrents cap a la masia.

Estava molt més espantat que quan havia sortit a passejar i vaig decidir no dir res a ningú. No vaig dormir plàcidament durant les següents llargues setmanes de juliol i les primeres d'agost, ja que se'm repetia el somni de tant en tant.

Un dia, cansat de passar per les mateixes emocions, li vaig preguntar al meu tiet, que era el germà de la meva mare:

-Tiet, hi ha alguna cosa que jo no sàpiga sobre la meva mare?

-Què vols dir? -em va semblar que tenia por de respondre'm aquella pregunta i vaig explicar-li-ho millor.

-Ja ho saps. Si hi ha alguna cosa que m'heu estat amagant d'ella durant tot aquest temps perquè jo era massa petit.

Al cap d'uns segons pensant-ho, va posar-se a explicar una història molt llarga i no va callar fins al cap d'una hora. Potser hauria preferit esperar-me més anys a sentir-la.

La meva mare no va morir de pulmonia. Va ser assassinada pel meu pare sense que mai se n'arribés a saber el motiu. El crim va quedar impune. El meu tiet no va poder-hi fer res, tenia molta por d'ell. El pare no m'havia enviat aquí per l'estiu, sinó per desfer-se de l'única cosa que guardava d'ella: el seu fill. No vaig tornar a Barcelona fins que vaig ingressar a la universitat. Van ser uns anys de la meva vida que vaig passar-los estudiant molt.

Suposo que els somnis que vaig tindre van ser una veu interior meva que va decidir que ja era hora de despertar. I per fer-ho em va provocar uns terribles malsons. Es veu que el meu pare era molt mal home, un d'aquells que no ho sembla per fora. I com que sempre deia que estava tan enfeinat i no s'acostava massa a mi, no el vaig arribar a conèixer bé mai.

Tampoc es va fer justícia per la meva mare. No he sabut res del meu pare des d'aquell estiu i tampoc no ho vull saber.

Ara el tren ja està arribant a l'estació de França i s'ha fet fosc. Només de pensar-hi se'm posa la pell de gallina. Ha passat molt temps d'ençà que jo era un noi de setze anys. Ara el monstre ja no em fa por.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
PAULA BAUTISTA MONTALÀ
4T ESO C

IMAGINO EN EL MEU REFUGI

Estàvem tots i totes asseguts en un petit descampat ple de pinassa i algun pi mig mort que ningú gosava de talar. Era un descampat prou gran, però mai no hi havia ningú; semblava que ningú no sabés on era aquell tros de món. Podia semblar un lloc brut ple de pinyes i branques mortes, on el vent feia remolins amb les fulles cada vegada que bufava amb prou força per fer bellugar la roba dels estenedors de les cases dels voltants.

El tancat que ens envoltava era fet de pedra, era més aviat un mur o una presa. A vegades, ens imaginàvem que érem dins d'un castell; tothom seguint les ombres dels personatges de què ens havien apoderat. Sempre entraven els armats i la reina els feia fora per entrar precipitadament.

Feia fred al castell. Agafàvem mantes de les cases o intentàvem subornar els veïns i les veïnes perquè ens les intercanviessin per pomes i taronges que havíem agafat de la plaça de darrere la biblioteca. Fins i tot havíem jugat a ser pirates damunt de les runes; semblava que, amb el temps, el castell s'hagués fet miques. Sense importar-nos res, tornàvem al tancat dia rere dia i era emocionant saber quina temàtica

acabaria apareixent en la situació i quines pel·lícules ens inventaríem en instants de segon.

- Merda!

- Què passa, ara?

- Segur que ha tornat a pensar matemàtiques...

A vegades, els matins, les tardes o les nits no eren la visió perfecta de diversió; les idees s'ofuscaven i no teníem dons d'imaginació; érem persones neutres; era com quan t'expliquen alguna cosa que no t'interessa o no entens i no pares d'assentir amb el cap. Aquells dies eren més o menys així: estàvem al mateix lloc de sempre sense dir res, sense fer res, sense creure en res, com ànimes fosques, com si ens sentíssim obligats i obligades a ser allà. Com si els personatges fossin invisibles en aquells moments.

Aquell dia era diferent. Alguns cops ens reuníem per parlar. Eren un dels meus dies preferits. Parlàvem de les diferències, indiferències i altres coses que ens inquietaven. Feia un fred càlid, acollidor, d'hivern. Els pocs arbres del descampat batallaven amb força. Era un ambient estrany, com quan esperes alguna cosa i et fa la impressió que no passarà res. En aquell terra glaçat, abraçats i abraçades a les mantes, entre rialles, esperàvem un moment clau per lluitar contra el fred. Era com si existís la intenció de provocar un silenci per trencar-lo amb un tema especial però ningú s'atrevisís a pronunciar-lo. Potser eren tan sols imaginacions meves i els meus amics i les meves

amigues només tenien ganes de sentir el so de les fulles i dels arbres bategant. Començava a ser una situació una mica incòmoda. Estàvem en acords menors.

- M'estic morint de gana, passaré per la fleca. Algú m'acompanya?

Perfecte, va ser com una tàctica de distracció sense haver de distreure a ningú, esclar. Les respiracions es van accelerar, va ser ràpid i al cap de pocs segons la intensitat dels meus pulmons es neutralitzava. Aquesta quietud no va durar gaire. Allò podia convertir-se en una batalla campal, que el tancat es dividís en dos bàndols, taurons contra balenes, lluitant amb espases, bombes, canons. Apareixen reforços! Els armats del castell s'uneixen amb les balenes, a estribord! Pirates amb taurons! La tempesta ens col·lapsa! Ajuda! La gent del poble es rebel·la i apareix un tercer bàndol. Ens ataquen les meduses! El tancat es converteix en un mar enorme! M'encanta... Sempre que lluitem procuro veure el lloc en què es lluita; això és clau: quins avantatges i desavantatges tenim?, què podem utilitzar a favor nostre?, seran aquí les meves últimes passes?

- Sempre igual: ets un forat negre, no et canses de menjar?

La realitat a vegades em cau a sobre, com un roc pesant, com si els meus somnis i esperances s'estripessin, però naixessin mil somnis i esperances noves per crear dues-centes batalles i lluites més.

Tornàvem a la casella de sortida, quiets i quietes sense dir res.

- Continuo tenint gana...

Feia molta estona que érem allà i començava a fer-se fosc.

- Us imagineu una batalla nocturna?

L'energia disminuïa i jo ho notava; les paraules semblaven més dèbils, com si tinguessin por de sortir, com si no volguessin escapar. El meu cap no parava d'analitzar tot el que passava; a vegades, pensava que potser massa. M'agradava més quan imaginava. Sempre he pensat que dins del meu cap també hi ha batalles: per una part tenim el cantó que analitza i, per l'altra, el cantó que imagina. Però els sentiments no estan en cap d'aquests bàndols i quan començo a pensar on es troben els sentiments és quan m'adono que estic analitzat i la meva teoria torna a tenir el mateix sentit que tenia abans. M'agradava saber que les meves teories funcionaven, em sentia més forta i més segura de mi mateixa. Com si una allau de neu s'emportés tot allò que troba però tu trobessis una pedra gegant i t'hi arrapessis en sentit contrari a l'allau. No sé si m'enteneu, però és una sensació espectacular.

Estava segura que tothom estava imaginant mentre jo, tímidament, analitzava.

- Seria genial!

- Amb monstres de colors...
- Monstres de deu braços!

Ho sabia... És més fàcil imaginar. Sabia que ells ho feien. Sabia que jo analitzava. La meua teoria havia estat radiant. Tal com m'estic explicant deu semblar que formar part del meu grup d'amics i d'amigues i formar part del descampat devia ser molt avorrit, però us asseguro que això no era així. Tampoc no em desagradaven els vespres silenciosos i menys quan el descampat era a la vora d'un bosc. Em relaxava tenir l'opció de sortir de les quatre parets, que havia denominat refugi, i tenir el poder de trobar-me un bosc de cop i volta. Aquell bosc, durant la nit, em feia por. Imaginava que hi havia ogres, no d'aquells ogres amb un ull, aquests em fan gràcia. He d'admetre que m'encantaria pujar a les seves espatlles i veure el bosc de més alt, segur que així no em faria por res. Els ogres que imaginava al bosc eren molt pitjors, imaginava que duïen una porra plena de sang i unes ungles llarguíssimes. Aquest cop el meu bàndol imaginatiu havia destacat d'allò més.

Crec que si explico el que us explicaré ara pensareu que l'últim lloc on us agradaria ser és en un descampat, però és el que passa quan és el teu refugi. Més enllà del bosc, creuant més o menys dos o tres centenars d'arbres, hi havia una platja; era una platja de roques, com si les mateixes roques que formessin les parets del refugi haguessin estat carregades des de la platja, o això m'agradava pensar. Durant les estones que pensava en la platja, imaginava que una sirena em

mossegava, o alguna cosa així, i heretava els seus poders, imaginava que nedava per sota les onades i amb la meva llarga cua plena d'escames les saltava, surfejava la marea i viatjava amb els dofins que eren els meus millors amics. Tenint un bosc i una platja, qui passaria fred en un descampat?

Les hores havien passat de pressa i la nit ens queia a sobre, les estrelles brillaven i nosaltres les observàvem. Sens dubte, m'havia encantat aquella tarda.

PREMI, CATEGORIA C
ARIADNA MONTALÀ SANAHUJA
2N BAT B

*VELLS I BELLS TEMPS DE NO FA
GAIRE*

Quin estiu més estrany i avorrit hem tingut, aquest 2020” comentem amb les altres gàrgoles de l'Església de Sant Joan de Valls. Recordem la Festa Major de l'any passat amb nostàlgia: la plaça del Blat era un lloc festiu, amb rebombori i celebracions, els gegants ballant, ara l'àliga, ara la mulassa, ara s'enfilava l'enxaneta per fer l'aleta, les botigues del carrer de La Cort obertes de bat a bat i les terrasses de la plaça de l'Oli plenes de gent fent el vermut sota el tendal i el so de gralla... Però aquest any ha estat diferent i no entenem el perquè. A més, els infants ja no estan tot el dia al carrer, ni juguen a la plaça una estoneta abans de sopar. Tots porten un drapet a la cara que els tapa la boca i el nas, “ja se sap que això de la moda és molt personal..., cada cop ens sorprèn més!” comentem totes.

Ara ja encetem l'hivern, es fa fosc aviat i sovint ens desperta el rebombori de manifestacions, concentracions i, fins i tot, d'algunes càrregues policials....

Un dimecres de desembre, i com cada dimecres des de fa setmanes, un grup d'avis i àvies que es fan dir

‘Taca d’oli’ es concentraven a la plaça del Blat. Portaven pancartes a favor de la llibertat dels presos. “Quins presos?” ens preguntàvem, “Si són presos i estan tancats és perquè han comès algun robatori o, fins i tot, algun crim”. “Porten bufandes i llaços grocs” deia una gàrgola i “criden llibertat presos polítics!”, deia l’altra. Llavors ho vam entendre. Segur que era alguna concentració en contra d’algun polític corrupte, d’aquests que ha robat diner públic. Com que no hi estem massa a favor, no en vam fer cas i vam mirar cap al nord, per veure si la peluda encara cobria Miramar i les Guixeres. Quin fred fa aquí dalt del campanar quan bufa vent del Nord!

Van anar passant els dies freds i avorrits d’hivern, entre toc i toc de campanes, fins que el dimarts 16 de febrer vam veure, des de lluny, com a la plaça U d’octubre s’hi anaven concentrant cada vegada més persones, també guarnides amb llaços grocs i amb pancartes a favor de l’amnistia dels presos polítics i exiliats. Segueixen el mateix ritual de sempre: després de llegir un manifest, cridaven proclames per la llibertat i acabaven cantant els Segadors. “Ja els tenim aquí altra vegada, com cada 16 de cada mes”, deia la gàrgola lleona. “Sí. Però cada dia són més i canten més fort”, afegia la gàrgola àliga. Començàvem a simpatitzar amb aquella gent, ens havíem acostumat a sentir-la puntualment cada mes i ens agradaven els seus càntics i la dignitat que transmetien. Ens havíem acostumat a escoltar els seus manifestos i començàvem a entendre què havia pogut portar aquells polítics a la presó. Les seves proclames ens feien bullir la sang. Vam deduir que estaven tancats

per haver organitzat un referèndum sobre la independència del nostre país, per votar, per permetre que el poble decidís el futur de manera democràtica! Quan ho vam veure clar, vam quedar bocabadades. Ara som nosaltres les que cridem cada 16 per la llibertat d'aquests presos i preses polítiques i contra la repressió de l'Estat espanyol, i ho fem ben fort, des del campanar més alt de Catalunya, des del sostre de l'Alt Camp. "LLIBERTAT, LLIBERTAT!!!", cridem totes juntes. Ho fem tan fort que els coloms s'espanten i surten volant cel amunt.

Els diumenges són una altra història, és dia d'ofici i l'església de Sant Joan s'omple de gent que va a missa, cada vegada menys, això sí que ho hem observat, i quan surten es queden a fora xerrant, poca estona i ben separats (encara no hem descobert per què). Llavors aprofitem per parar l'orella i assabentar-nos de totes les tafaneries que passen al poble. Últimament les converses són tristes, hi ha desànim i això ens entristeix. Intuïm que la situació que viu la ciutat no és gaire bona. "Alguna de grossa en deu passar..." pensem totes. Sovint sentim comentaris sobre un senyor anomenat Covid que ha matat molta gent, sobretot àvies i avis i ha deixat sense feina moltíssimes persones, ha obligat a tancar comerços, teatres, bars, discoteques..., les famílies tenen problemes per arribar a finals de mes i ja no es poden fer ni concerts ni esports amb públic animant el seu equip... "fins i tot han prohibit fer dinars i sopars amb més de sis persones i sortir al carrer més tard de les deu de la nit!" diu la gàrgola serp, que sempre sap

més de tot. Ara entenem per què la plaça del Blat sempre està buida, no s'hi fan castells, ni concerts, ni balla la mulassa... “Però, aquest tal Covid, com s’ho ha fet per poder canviar el món d’aquesta manera? Tan poderós és? I per què ningú l’atura?” comentem abans del toc de campanes de les dues del migdia.

PIM! PAM! PUM! Ahir vam viure un dia de caos total. Encara tinc la por i l’adrenalina al cos. Acabaven de tocar les set del vespre quan, de sobte, centenars de manifestants, majoritàriament joves, es van concentrar a la plaça del Blat. Demanaven la llibertat d’un tal Pablo Hasél, “Però qui és aquest? un altre pres polític?” preguntava la gàrgola lleona. Al principi, tot era com sempre, una concentració més, ja ens hi estem acostumant, però cada vegada s’hi anaven afegint més persones i, per acabar-ho d’embolicar, hi va fer cap la policia. La gent, enfadada, va començar a fer barricades, cremant contenidors, papereres, fotos del rei, fent pintades per tots els carrers... Quan semblava que la situació s’havia calmat i cada vegada quedaven menys persones, la policia els va encapsular a la plaça de l’Oli i va començar a carregar contra els manifestants. Nosaltres, des d’allà dalt, anàvem cridant: “Correu, correu, que ve la poli!”. No sabíem què fer, estàvem escandalitzades, no enteníem res. La panoràmica des de casa nostra, a setanta-quatre metres d’alçada, ens donava una visió bastant clara del que estava passant. Ens costava d’entendre d’on sortia tanta ràbia, però teníem clar qui feia abús de poder i qui rebia els cops. Van tocar les deu de la nit i ja no quedava ni una ànima al carrer, només restes de mobiliari cremat i un

silenci tens trencat per alarmes de botigues i de cotxes sonant. El panorama era devastador, feia por veure com havia quedat tot. Semblava una pel·lícula de ficció, una d'aquelles d'apocalipsi final. Nosaltres, esgotades i tristes, recordàvem altres èpoques convulses que havíem viscut des del segle XIX quan es va construir el campanar i ens van posar de guardes dalt dels murs.

L'endemà, vam escoltar les notícies a la ràdio que posa el mossèn en les seves estones lliures a la parròquia. Els fets de la plaça del Blat eren la notícia més comentada. El mossèn sospirava i anava passant el rosari perquè tot passés aviat. Mentrestant, a les notícies es posava l'atenció en les destrosses del mobiliari urbà que els manifestants havien fet, però en cap moment s'assenyalava els mossos com a incitadors de la violència, amb totes les càrregues que naltros havíem vist des del campanar!. No parlaven de les dues cares de la moneda, "Ai, si ens poguessin sentir...!" sospiro decebuda. Per sort, gràcies a les notícies, vam saber que es manifestaven contra l'empresonament del raper Pablo Hasél. Vam quedar bocabadades: un raper empresonat perquè les seves lletres parlen sobre les barbaritats que ha fet el rei. Amb les companyes gàrgoles vam retornar a la discussió, totes estàvem d'acord que això no era propi d'un estat democràtic on suposadament hi ha llibertat d'expressió. Com podia ser que tornéssim a tenir presos polítics, exiliades, cantants i rapers empresonats, jovent pendent de judicis per haver participat en manifestacions, càrregues policials brutals, un atur juvenil bestial, polítics corruptes,

empreses de l'IBEX 35 amb beneficis milionaris, famílies desnonades...? “I els polítics què hi diuen, què fan per millorar la situació?” sospirava la gàrgola serp, sempre malpensada, però que aquesta vegada fins i tot li reconeixíem que tenia raó. Aquella nit ens va costar aclucar l'ull. La retina havia gravat les imatges de la ràbia i la son no ens vencia.

Els dies següents van ser difícils de pair. El clima que es respirava era desolador, la situació de crisi empitjorava dia a dia i el senyor Covid, només havia vingut per empitjorar-ho tot! Les protestes al carrer continuaven a la ciutat i a tot el país, segons sentíem a la ràdio del mossèn. Sang, càrregues, foc, destrosses... fins que un dia vam sentir que una noia havia perdut l'ull per una bala de foam disparada per la BRIMO. Això va encendre encara més els ànims de la gent. “Ui, com s'alci tot un poble”, deia la gàrgola lleona; “La paciència té un límit”, amenaçava la gàrgola serp. Aquella nit, quan el poble dormia, vam veure a través de la rosassa com el mossèn baixava a l'església i posava un ciri a la Mare de Déu de la Candela, la nostra patrona.

És tard, tanco els ulls. Avui no hi ha hagut soroll a la plaça. Em proposo adormir-me i poder descansar unes hores abans no surti el sol. I somio, somio que torna a ser la Festa Major de Sant Joan. I ballo, ballo amb la mulassa, amb l'àliga. I el cel s'il·lumina amb focs de colors. I totes les gàrgoles mirem avall, cap a la plaça, “Que fa l'aleta!” diu una i ens estirem per tocar l'inxaneta. Tanco els ulls i m'adormo amb un

somriure als llavis, recordant vells i bells temps de no
fa gaire.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
JÚLIA PIÉ DÍAZ
2N BAT C

RECORDS D'INSOMNI

En Gavin embolicava el seu tremolós cos sota un llençol blanc. El seu cor batejava a galop recordant aquell tràgic final. Aquestes últimes nits eren una contínua condemna d'angoixa i dolor, recordant els últims moments.

Estirat de panxa enlaire, la seva ment revivia la mateixa escena contínuament; mirava l'obscur sostre com si es tractés de diapositives de viatges. La matinada aviat l'alliberaria d'una altra nit d'insomni. Seguint amb el seu ritual de fum i cafè, posava punt final al seu trobament amb els records. En Gavin viatjava a través dels ulls verds de la seva amant a una platja paradisiàca, deixant enrere aquella freda habitació.

Assecava les llàgrimes dels seus ulls humits amb el llençol enfilant els seus dits per la paret buscant l'interruptor de la llum. Un cop la va tenir encesa, va agafar una fotografia desgastada de la tauleta de nit. Contemplava la imatge amb els seus ulls sense vida. Era la quarta nit sense dormir i els efectes se li traduïen a la cara en forma de dues llunes sota els ulls vermellosos. Viatjava a través de la fotografia

recordant aquell dia inesborrable, amb la companyia més desitjada per a ell.

Aquella fotografia, però, també li feia reviure la fatídica nit que va canviar-ho tot.

Mentre exhalava el fum de la cigarreta, mirava amb devoció el coixí que nits endarrere ocupava la seva amant, i per a ell, l'amor de la seva vida. Va apagar la cigarreta al cendrer i va repetir les paraules que tant mal li havien fet i que encara donaven cops dins del seu cap.

-Ja saps que t'estim... -va intentar dir en Gavin, abans de ser tallat abruptament per l'Amber.

-Calla! No diguis res, Gavin -va dir compungida, mentre el mirava a la cara. -És millor que continuem com fins ara, cap dels dos podem permetre lligar-nos a res, ni a ningú, ja ho hem parlat més d'una vegada. Odio el compromís de les paraules. Ho saps, no...?

-Ho sé - va dir en Gavin.

La seva companyia de llençol va aixecar-se i va començar a vestir-se. Ell va fer el mateix.

-Mateix dia i hora la pròxima setmana? -va dir l'Amber acostant els seus llavis per besar-lo. Un petó humit i apassionat que va fer oblidar la tensió de la recent conversa i a fer renéixer les seves esperances de, finalment, poder estar per sempre amb ella.

-Clar -va dir en Gavin, mentre l'acompanyava a la porta. El seu cor actuava com una muntanya russa, l'envaïa l'angoixa i la felicitat i l'esperança.

Va tancar la porta i es va dirigir a la finestra de l'habitació. Va obrir-la i l'aire gèlid de gener li va colpejar la cara. El soroll dels cotxes, l'enrenou de la gent pujant i baixant pels carrers va omplir les oïdes d'en Gavin. Va mirar fascinat la lluna plena, resplendent des del cel dominat per la gran ciutat. Va aferrar-se amb força a la barana, va treure el cap i part del cos i va esperar veure l'Amber sortir del seu portal.

En Gavin, amb il·lusió, va mirar com ella va girar-se per llançar-li un petó des de la distància, sense advertir l'arribada d'un cotxe a gran velocitat. El seu cos va ser llançat uns metres amunt; un cos inert.

Impassible, sense reaccionar al que havia passat, i després atordit davant l'escena que es desenvolupava davant dels seus ulls, no es creia el que estava vivint. Els crits de les persones s'aixecaven en una pacífica nit d'hivern.

Ara, en Gavin revivia aquest tràgic succés nit rere nit, colpejant-li l'insomni quan per fi trobava el descans.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORIA A
ISABEL BUSQUETS CARMONA
2N ESO D

UN PERRO DIFERENTE

Había una vez un perro que era diferente al resto. Él tenía las orejas como un elefante, las patas muy largas, una cola como un cerdo y el morro muy pequeñito. Para colmo podía hablar con animales de otras especies y con un humano en concreto. Ese humano era su dueño, quien experimentó con una poción para que el perro pudiera hablar con él y con nadie más. Un día el perro le pidió a su dueño si le podía arreglar todo lo que tenía diferente a los demás. Como era científico, buscó muchas formas para cambiarlo, pero el perro no cambiaba. Un día el perro escuchó que el dueño le quería dar una poción y que si salía mal podía morir. Estaba confuso, no sabía qué hacer: quedarse en casa y que el dueño lo arreglara si salía bien o irse, porque a lo mejor moría pero se quedaba tal cual está. Después de pensarlo bien, el perro decidió escaparse porque no quería morir por culpa de una estúpida poción.

Estuvo unos días fuera de casa. Pasó cerca de una playa y por un restaurante. Allí cada día le daban las sobras. La verdad es que el perro no estaba mal, lo único que le hacía sentir mal era su cuerpo, sus imperfecciones no le gustaban nada. Un día cualquiera que estaba perdido, se encontró con un

bosque al lado de una perrera. Decidió ir allí antes de que los dueños de la perrera salieran y se lo llevaran para siempre. Mientras se adentraba, escuchó que unos hombres hablaban sobre unos carteles que había por toda la ciudad en los cuales se podía leer “se busca perro con orejas grandes, patas largas, una cola como un cerdo y el morro muy pequeñito”. Pensó que eso lo había colgado su dueño y se asustó. Cada vez estaba más dentro del bosque. Después de unos días se topó con una caja que era bastante grande con los bordes de oro y con perlas de diamantes. Pensó que era una ilusión ya que llevaba muchos días sin comer y era muy inusual que una caja tan valiosa estuviera en medio del campo sin ningún propietario. Le picaba tanto la curiosidad que decidió abrirla. Lo intentó de muchas formas pero no lo conseguía. En el último intento, cayó y de ella salió un gnomo. Sí, un gnomo. El perro se quedó emocionado y dijo:

-¿Cómo es que no eres un genio y eres un gnomo?

-Soy el gnomo de la caja -dijo- si no quieres que te conceda tres deseos me iré a mi caja.

-No te vayas, quiero mis tres deseos.

El perro los estuvo pensando bien. El primer deseo fue comida; el segundo, una casita más cómoda para estar cuando se fuera con su dueño, y la tercera se la pensó bien y decidió pedirle que su dueño tuviera más dinero ya que como no trabajaba no tenía dinero

para pagar la casa. El perro se despidió del gnomo y se fue a su casa.

En realidad, no cambió nada de su cuerpo porque cada uno es como es. En cambio, cuando volvió a su casa tenía como una mansión. Estuvo todo el verano con su dueño y se lo pasaron muy bien.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
PAULA MARTÍNEZ QUIRÓS
2N ESO A

¿DÓNDE ESTÁN TODOS?

Era un sábado por la noche...

-¡Papá, mamá, dejadme en paz! -Les grité enfadada.

-Cariño mío, tranquilízate -contestó mi madre.

-¡No! Estoy harta de que siempre me digáis lo que tengo que hacer -Contesté con lágrimas en los ojos -
¡Ojalá estuviera sola, nunca me entendéis!

-Claudia, no digas barbaridades. -Contestó mi padre.

-¡Ojalá me dejéis ya en paz!

Me fui llorando a mi habitación y cerré la puerta de golpe. Estaba cabreada porque mis padres nunca me dejaban hacer lo que quería y a mi hermana, sí. Fue pasando la noche. Me quedé dormida.

Me desperté. Era un día normal o eso pensaba.

- ¡Mamá, papá! -grité desde mi habitación. Nadie me contestó.

Qué extraño pensé. Era domingo y mis padres no trabajaban. Bajé a la cocina pensando que me estarían esperando allí para felicitarme. Hoy es un día importante. Es mi cumpleaños. Bajé las escaleras y me fui en dirección a la cocina. No había nadie.

Tal vez se han ido a dar un paseo, me dije a mí misma. Siempre íbamos los domingos por la mañana a pasear por el campo. Pero era extraño..., ¿se fueron sin mí? Extrañada me hice unas tostadas con tomate y aceite de oliva y un zumo de naranjas para desayunar. Lo limpié todo. Subí a mi habitación y me vestí.

Pasaron las horas: las diez, las once, las doce... era ya la hora de la comida. Estaba preocupada y nerviosa al ver que mis padres y mi hermana no regresaban a casa. Nadie me felicitó por mi cumpleaños ni por mensaje ni por teléfono. Nerviosa, decidí salir a la calle para despejar un poco la cabeza. No había nadie por la calle. Es normal, pensé, a la hora de la comida nadie sale.

Volví a casa. Se me hizo un nudo en la garganta, no había nadie ¿Dónde están mis padres?, me pregunté. Ellos sabían que no me gustaban las bromas. Eranya las dos de la tarde, tenía hambre, abrí la nevera y cogí un trozo de tortilla de patatas que había sobrado de la cena y me hice una ensalada. Cuando acabé de comer, me puse a pensar en lo que había pasado la noche anterior ¿Y si se han molestado mucho conmigo y me han dejado sola? No era la primera vez que me enfadaba con mis padres. Era una pelea

más. A mis padres no les gusta que no me relacione con nadie y que siempre esté encerrada en mi habitación. Era diferente a las demás, nadie quería estar conmigo. Tenía un solo amigo, pero tristemente se mudó hace unos meses lejos de donde vivo. Me gustaba mucho la soledad..., pero ahora ya no. Me gusta estar sola, pero no sentirme sola.

Nerviosa llamé a mi madre. No hubo respuesta. Llamé a mi padre y tampoco respondió. Llamé a mis familiares, pero nadie contestaba las llamadas y a nadie le llegaban los mensajes. Eran las seis de la tarde y decidí dar una vuelta para despejarme. Esto parecía una pesadilla. Me puse a correr.

-¿¡Dónde están todos!?! ¡Quiero que vuelvan! -dije gritando, llorando.

Al instante descubrí que no solo faltaban mis padres y mi familia... No había nadie en el pueblo. ¿Qué está pasando? Volví a casa, era ya la hora de la cena. Me puse a preparar algo fácil para cenar. Encendí la televisión y puse un canal al azar para distraerme. Me entró sueño. Decidí ir a dormir.

Al día siguiente todo seguía igual. El mismo día se volvió a repetir, lo único diferente es que ya no era mi cumpleaños. Anocheció de nuevo y me fui otra vez a la cama. Me desperté de madrugada y estuve apenas unos minutos desvelada, pero los minutos se me hacían eternos, como si fueran horas. Me dormí de nuevo.

A la mañana siguiente bajé a la cocina triste. Perdí la esperanza de volver a ver a alguien. Cuando entré a la cocina me desvanecí en el suelo llorando, no de tristeza, sino de felicidad. Estaban allí mis padres.

-¿Dónde estabais? -les pregunté.

-¿Dónde estábamos? Cariño, si no nos hemos ido en ningún momento.

-Pero no estabais el día de mi cumpleaños, estaba sola -les dije confusa.

Me miraron como si estuviera loca.

-Hija, hoy es domingo, hoy es tu cumpleaños -me contestó mi padre.

-P..... Pe..... Pero...

-Cielo, seguro que habrás tenido una pesadilla -me contestó mi madre tranquilizándome.

-Sí, seguro...

Fui a mi habitación a cambiarme de ropa.

-Menos mal que todo fue un sueño -me dije aliviada.

PREMIO, CATEGORIA B
DAN BRAVO ALSO
3R ESO A

VIENTOS DE PÓLVORA

Nos situamos en Rhyolite, Nevada, pocos años después de la Guerra Civil. Me encontraba mirando frente a frente a mi adversario, sin apartar los ojos de los suyos. Él era el culpable de todas las desgracias que a mi familia habían atormentado y era el momento de que pagara por sus pecados. Pecados que marcaron mi vida para siempre. Hace unos años, yo vivía con mi hija, de madre exánime.

Mi hija, una chica joven pero madura, solía cuidar del rancho que nos daba de comer cuando yo estaba ausente. Solía trasladarme tres días a la semana a Carson City, donde compraba la comida suficiente para poder estar tranquilos cinco días más. En una de esas salidas, un grupo de tres criminales, se decidió a corromper la paz que en mi casa había. Entraron a patadas y sin dejar que se defendiera, la violaron. A mi hija. Fue horrible. Al volver, me encontré la escena tal y como la habían dejado pocas horas antes. Ella estaba tumbada, boca abajo, encima del tapiz granate que decoraba el comedor. Con lo que no contábamos era que uno de los bastardos era portador del virus de la tuberculosis. Como es comprensible, después de ese acercamiento tan íntimo como violento, mi hija lo cogió. Lo que siguió

fuieron meses de angustia cuidando de ella. Aguantó veintiocho semanas. La tuberculosis se la llevó. Y como suele pasar cada vez que alguien tiene contacto constante con un enfermo, yo también caí víctima de la enfermedad.

Yo creía en América. Y fui a buscar ayuda a las autoridades, como un buen americano haría. Se descubrió rápidamente quienes habían sido los culpables. No había sido la única casa en la que sembraron el terror. Después de un corto juicio, y visiblemente amañado, esos tres bastardos se salieron con la suya. Y al dictar la sentencia que los liberaba de todos los cargos por pruebas insuficientes, los maleante, se quedaron mirándome y riéndose de mí. Y yo, con cara de imbécil, no pude hacer nada más que llorar, llorar por ella, y por todo el sufrimiento por el que habíamos pasado.

América me traicionó. Así que decidí tomarme la justicia por mi cuenta. Y como esta vez no había juez que la dictara, la sentencia la decidiría yo. Me puse en busca del primero de todos. Su nombre era Frank Vallon, un inmigrante Irlandés que se vino para evitar la gran hambruna. Lo que más le gustaba en el mundo era beber, beber sin parar. Lo localicé en el salón del pueblo, sentado en un taburete alto en frente de la barra. Pude entrever su barba larga y rubia a través de los cristales empañados de las ventanas.

Abrí la puerta de un golpe y, apuntándole con mi revólver viejo y ya anticuado, grité:

-¡Frank Vallon! ¡Tú trajiste la desgracia a mi familia, y, ahora, la venganza llama a tu puerta!

Él, que estaba sentado en la barra, se giró y me sonrió. Se veía a simple vista que iba demasiado ebrio como para actuar con sentido común. Amartillé la pistola y un solo tiro silenció toda la cantina. Cayó muerto sobre el taburete al instante, no le dio tiempo ni a agonizar. Antes de que todo el mundo se revolucionara después de procesar la información, me marché de ese sitio en busca de más sangre. A todo esto, mi salud empeoraba y mi tez se volvía cada vez más amarillenta. El siguiente de mi lista sería más complicado de cazar. Se trataba de un nativo americano de la tribu de los Washo. Era una tribu pequeña, que no llegó a expandirse por el resto del país. Pero por lo que eran conocidos realmente era por su habilidad para el ataque. Se conocía que nunca se movían de su casa sin un Tomahawk en el cinturón. Su sede estaba en el desierto, no muy lejos de Carson City.

Me acerqué al conjunto de cabañas. Era de noche. Había una gran hoguera prendida y había gente fumando alrededor de ella. Intuir cuál sería su barraca no fue complicado, pues al ser el más anciano del grupo tenía la choza más bonita. Toda ella estaba cubierta de pinturas, con colores muy vivos. Rasgué un poco la tela que colgaba por la parte de atrás, para poderme meter entre la estructura de la misma.

Entré con sigilo como pude y por suerte nadie se dio cuenta. Esta vez llevaba un cuchillo, para no llamar

tanto la atención. Si hubiera decidido que esa era tarea para un buen Winchester de potente calibre, posiblemente mi vida se terminaría ahí. Pero no es el caso. Hacía unos días que me encontraba muy mal, me mareaba constantemente y tosía cada dos por tres. Y uno de esos ataques de mareo me pilló por sorpresa, justo cuando tenía al gran jefe cogido por el cuello. Intenté que no gritara, pero me fue imposible. Tampoco me dio tiempo a acabar el trabajo, por lo que cogí el primer objeto que vi, y con mi mano derecha lo alcancé. Era un bastón decorado, tenía una bonita decoración colorida y más o menos cinco plumas que colgaban de la empuñadura. Le golpeé repetidas veces, pero no las suficientes como para matarlo en el acto. Salí otra vez por el mismo agujero por el que había entrado y, con la cabeza dándome vueltas, logré subir a mi caballo y pude cabalgar hasta casa medio muerto. Me quedé dormido en la silla de montar, ni siquiera tuve fuerzas para andar hasta la cama.

Me enteré a los pocos días que el gran jefe había muerto debido a las secuelas que le dejó el golpe. Y por fin estaba a punto de completar mi venganza. Doc. Doc Rudabaugh. Ese era su nombre. Empezó siendo Sheriff de un pueblo de mala muerte, en el condado de Chickasaw, Mississippi, y había ido subiendo en la escala de poder hasta convertirse en el Marshall de Rhyolite.

Fue él quien le pasó la enfermedad a mi hija, pero la diferencia económica hizo que uno se curara y la otra no. Me planté en la puerta de la oficina del alguacil,

donde le encontré jugando a las cartas y masticando hoja de coca mientras esperaba que surgiera algún malentendido para ir a resolverlo a puñetazos. En el lado derecho de su cara había una marca que le recorría de boca a oreja. Durante la guerra, alguien disparó un revólver muy cerca suyo y la pólvora penetró en su piel, dejando esa extraña cicatriz negra sin ser herida.

-¡Rudabaugh! -grité- ¡Tú trajiste la desgracia a mi familia y ahora la venganza llama a tu puerta! Él me miró y siguió jugando.

-Mañana, al amanecer, te quiero en frente del corral de los Schultz.

-¿Y para qué exactamente? -preguntó.

-Vas a pagar por lo que me hiciste.

Y a las cinco de la madrugada ahí estaba. Y yo, con mi tuberculosis de caballo y mi viejo y ya anticuado revólver, nos presentamos con paso firme y seguro. Hacía unas horas que notaba unos pinchazos en el corazón, pero no le di importancia, pues pensé que eran provocados por los nervios.

Cada vez más gente se fue dando cuenta de lo que pasaba y, a pesar de las horas intempestivas, muchas personas salieron a disfrutar del espectáculo. Nos miramos frente a frente. Cara de póquer. Acariciamos el cinturón con la yema del meñique. Y cuando estaba el reloj a punto de tocar la hora en punto, algo

pasó. Dejo de sentir los brazos. Dejo de sentir las piernas. Pierdo la capacidad de pronunciar una sola palabra. Caigo al suelo sin poder frenar el descenso con las palmas de las manos.

La maldita tuberculosis había alcanzado mi corazón. Rudabaugh se acercó y, después de darme una patada para ver si reaccionaba, dictaminó que había muerto. Mi venganza está incompleta. Mi descanso eterno, perturbado. Me retuerzo en mi tumba pensando en lo lejos que llegué.

Y un fuerte viento, atado a un suelo de finísima arena y el polvo negro que caía del cañón de las pistolas, creó alrededor de mi cadáver una especie de tornado.

Un tornado formado por suaves y leves vientos de pólvora.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
ISONA FERRÉ CEBRIÁN
3R ESO A

LA LUNA DE ESA NOCHE

Era un simple domingo 18 de febrero de 2002. Eran las 2 de la mañana y me despertó el fuerte crujido de las olas chocando contra la puerta de mi casa. Me levanté de la cama con las piernas doloridas. La mañana anterior había ido a correr demasiado. Abrí la puerta con precaución para que no entrara agua. Salí de casa y pisé la arena fría como el agua del mar los días de invierno. Había una luz brillante y blanca que venía del fondo del mar. Pensé que debía ser un barco de mercancías esperando para atracar en el puerto de la ciudad. Vi a lo largo de los minutos como las olas del mar se iban aflojando y me dejaban un trozo de arena seca en medio de la playa. Decidí ir hasta allí y me senté en medio de la playa, sola.

La brisa marina recorría mi cabello dejándolo húmedo por las pequeñas gotas de agua en el aire. Me fijé en esa luz blanca del final del mar, no era una embarcación, parecía la luna. Recordé en ese mismo instante, como una estrella fugaz, aquel recuerdo con mi abuelo. Sentados los dos en la orilla, justamente donde estaba yo en aquel momento. Giré la cabeza y vi a mi abuelo esa noche de verano de 1986 cómo me contaba sus pensamientos, razonamientos, historias, consejos... Tenía una sonrisa en su precioso rostro,

era fascinante. En su pequeño corazón se escondían mil secretos. Aquella noche le hablaba a una niña de diez años que pensaba que nunca lo iba a perder, pensaba que sería siempre, eterno.

Me contó las historias de su infancia de pobreza en un pequeño pueblo de Aragón llamado Atea. Habitaban muy pocos y me contaba que vivía con sus cinco hermanos y con su madre. Su padre había fallecido en la guerra cuando él solo tenía diez años. Me dijo esa frase que una niña como era yo, de seis años, no le haría caso, pero mi yo de 22 años, sí. Me la hizo apuntar en un papel y dijo: “Aunque el tiempo corra cada vez más rápido, tú enfréntate a él como yo te enseñé. Cuando yo no esté, solo mira a la luna y me verás. Te estaré protegiendo”. Aquel yo de ese día guardó el papel en el bolsillo y simplemente no le dio importancia.

Años después todos los veranos salíamos él y yo a contemplar la preciosa luna en la orilla del mar. Nos contábamos batallas. Yo me iba haciendo mayor y todos los consejos que me daba los apuntaba en mi libreta para un día, cuando ya no estuviera, poder recordarlo. Su voz hablándome era como un suspiro en medio de un largo silencio. Le quería. Era mi mejor amigo y parecía que no lo iba a perder nunca. Hasta que llegó el día que más temía.

Era un 18 de febrero de 1996. Tan solo tenía dieciséis años acabados de cumplir. Era por la mañana y fui normal al instituto. Recogí a mis amigas. Fuimos a clase y después a merendar en el centro del pueblo,

me llamó mi madre. Pensaba que me debía haber dejado la chaqueta o el bolso. Cogí la llamada y mi madre solo dijo: “el abuelo”. Con solo esas palabras lo entendí todo. Lo cogí todo tirando lo que fuera necesario por el suelo y salí corriendo. Parecía como en aquellas películas que corres y no avanzas. Llegué llorando a casa, entré de golpe y con solo mirar al sofá ya lo vi todo. Mi abuelo, mi mejor amigo, tumbado. Me acerqué y me dijo: “Leonor, no olvides el papel, te quiero”. Le besé la frente y llorando se lo llevó la ambulancia. Al cabo de pocas horas llamaron del hospital que ya había muerto. No lo podía asimilar, mi abuelo se había ido como los granitos de arena cuando sopla el viento.

Esa noche hacía frío. No me importó. Cogí el abrigo y salí a pisar la arena. Levanté la cabeza y vi la luna. Una lágrima recorrió mi rostro lentamente seguido de otra y otra. Aquella noche la luna brillaba más que todas las noches de verano que la habíamos contemplado. Sabía que él me estaba vigilando y cuidando desde la luna y esperándome. Entonces cogí el papel, ya arrugado de tanto guardarlo, y lo leí en voz alta con las lágrimas recorriendo mi cara cada vez con más rapidez. Sabía que me escuchaba y que desde el fondo del cielo me hacía compañía. Cuando acabé cerré los ojos y gritando a los cuatro vientos dije “te quiero, abuelo”. Corrí hacia dentro y empezó a llover. Parecían sus lágrimas recordándome que me quería a través de esa lluvia que duró toda la larga noche.

Y después de seis años de su muerte, unas olas chocaron contra mi puerta para que saliera a ver la preciosa luna de esa misma noche. Él me estaba llamando para que recordara todo eso que me había contado muchos años atrás. Y por eso cada día contemplaré la luna para poder verla de nuevo.

PREMIO, CATEGORIA C
DAVID GIL MARTÍNEZ
2N BAT A

CARTA DEL FRENTE

Verdún, 11 de agosto de 1917

Querida Clara:

La vida aquí cada día es más dura. Es increíble cómo pasan tantas cosas y tan cosas a la vez. Escribirte es lo único que me mantiene cuerdo en este agujero, bueno, eso y recordar lo mucho que te quiero. No hay segundo en el que no piense en los días que quedan hasta que nos podamos ver de nuevo. Aún no me creo que me presentase voluntario a esto, ni por los deseos de mi querido y desdichado padre.

La comida cada vez es peor. A ayer nos sirvieron unos bloques de grasa apenas comestibles que ni siquiera las ratas se atrevieron a comer. ¿Es eso a lo que me he reducido? ¿A una simple rata? Quizás no esté tan mal ser una, pues recorren las trincheras como quieren y estoy seguro de que no les falta alimento. No se puede decir lo mismo de los soldados del otro bando, pues llegan cada día historias de cómo se pasan a veces tres días seguidos sin comer y cómo están al borde del colapso, pobres bastardos infelices.

Los días pasaban sin pena ni gloria hasta el martes, cuando nuestro coronel nos informó de que se nos había asignado formar parte del enésimo ataque para intentar recuperar las colinas y así evitar morir ahogados en el fango al llegar el otoño y sus lluvias. Se tiene que decir que la moral de la unidad es más alta que la mía. La mayoría se creen los heraldos indomables de la democracia y la libertad. Me pregunto cuándo caerá el peso de la realidad sobre sus conciencias. Yo solo rezo porque no nos toque en la primera oleada de ataques ya que, como te he dicho, aún tengo esperanzas de vivir.

Mi nuevo compañero de litera, Gustav, es sueco y me está enseñando un poco su idioma, quizás cuando vuelva a Barcelona te pueda enseñar algo yo. Gustav y yo nos pasamos las horas contando los aviones que nos sobrepasan, los disparos de artillería que retumban en el horizonte y los ocasionales pájaros perdidos que salen despavoridos al presentarse cualquier estímulo de nuestra realidad. Se puede decir que los números en sueco ya los tengo memorizados. ¿Cómo va todo por allí? Espero que tu trabajo en la oficina de telégrafos esté siendo placentero. He escuchado que hay problemas en España, aunque llegados a este punto ya no sé si sorprenderme. Te mando un poco de dinero que gané a un americano borracho jugando a las cartas el otro día. Ya sé que no son pesetas, pero confío en que encontrarás algún uso para él.

Cuídate y no tardes en escribirme,
Jorge Campoamor.

Institut Jaume Huguet

Valls

Antiga Escola del Treball

Carrer Creu de Cames, s/n 43800 VALLS
Telèfon 977 600 938
Fax 977 612 565
e-mail e3004611@xtec.cat
Web www.institutjaumehuguet.cat
AMiPA 977 603 560